

Liko School

THE

30.09.2025

ART HOUSE

“À la mode”

IN THIS ISSUE

Революція Марії Антуанетти у царині моди.....05

Наріжна Катерина 11-С

Як Париж став столицею всесвітньої моди?.....11

Чайка Аліса 11-С

Катя Сільченко та успіх the Coat.....15

Наріжна Катерина 11-С

Чи заслуговують фейки на існування?.....20

Степаненко Анна 8-D

Французький стиль: мистецтво бачити глибше.....23

Юлія Павленко

ПОЗНАЙОМИМОСЬ З КОМАНДОЮ РЕДАКЦІЇ!

Цього місяця до команди журналу долучилися два нових учасники та поділились своїми зірковими статтями!

Вітаю! Учні мене називають : “пані Юля”, а я маю за честь навчати їх бачити в літературі плюси життю. На запрошення редакторів журналу я створила для вас невелику статтю про шарм французького стилю. Для себе я відкрила його завдяки літературі та літературознавству. На цій дорозі відкриття я захистила дві дисертації та стала доктором наук, але не це головне - а те, що ці дослідження завжди вели у глибину. А тут шлях пізнання не закінчується ніколи. Поділилася в статті тим, що допомагає мені у житті. Буду рада, якщо і ви вловите інсайд. Тому підходьте на розмову, зупиняйте в коридорі школі - завжди рада діалогу.

Вітаю, я Аня - учениця 8-D. Захоплююся літературою, актуальними світовими питаннями та геополітикою, обожнюю поп музику та написання різних історій, у цьому журналі планую писати на найрізноманітніші теми. Також займаюся плаванням та часто цікавлюся подіями у світі спорту.

Дорогі читачі!

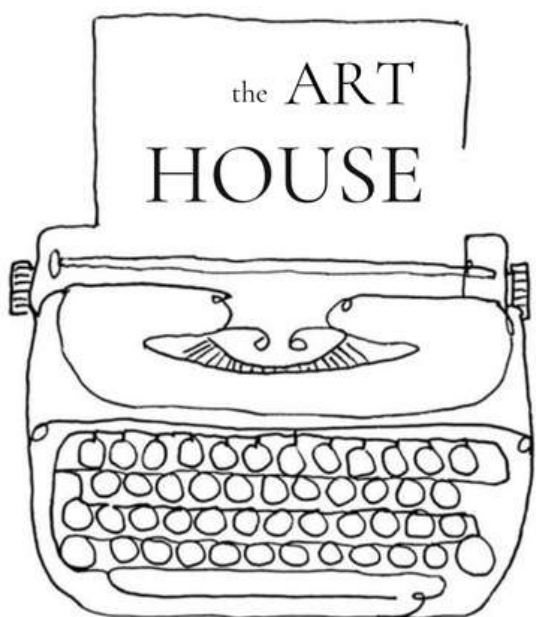
Вітаю всіх у першому випуску журналу “the Art House” цього навчального 2025/2026 року! Наші редактори повернулись з літніх канікул з новими історіями і силами творити далі ще наполегливіше. Відпочивши та набравшись ідей, наша редакція готова дарувати вам ще більше цікавих матеріалів. Протягом літа я часто помічала, що дізнаючись щось нове або чуючи тему, яка варта уваги, в голову приходила думка, що я хотіла б поділитись цим з читачами журналу! Тож я неймовірно рада, що нарешті ми маємо змогу знову ділитись своїми роздумами та враженням.

Як виявилось, у нашої команди редакторів цього вересня інтереси мали декілька точок перетину і назва першого випуску цього року називається “À la mode”, що з французької перекладається, як “про моду”. Вгадати про що будуть статті не сильно важко - поєднання цікавих елементів французької культури та досліджень питань, що стосуються модної індустрії. У цьому номері ми зануримося у світ вишуканості французького світогляду та моди — познайомимося з традиціями, стилем і тим особливим шармом, що зробив Францію законодавицею смаку у світі.

Ми вдячні, що ви залишаєтеся з нами, і запрошуємо стежити за новими випусками, адже попереду ще багато захопливих тем! Наша команда з любов'ю готує кожен сторінку саме для вас, і ми щиро раді знову творити разом. Тож перегортайте сторінку та подорожуйте з нами у нові світи!

Приємного читання!

Катерина Наріжна - головна редакторка

Революція Марії Антуанетти у царині моди

Наріжна Катерина II-C

«Якщо у них немає хліба, нехай їдять тістечка!» – легендарна фраза королеви Франції Марії Антуанетти, яка підлила олії до вогню під час Великої французької революції. Цікавим є те, що цитата була сфальсифікована для поширення революційних настроїв поміж селян та бідноти Франції, а королева, як виявляється, була більш дотепною, ніж більшість вважали. Можливо саме цей переворот Марія Антуанетта і не підбурювала, хоча тогочасний світ моди та традиції при дворі ця панянка точно змогла перевернути з ніг на голову.

На жаль, без короткої хвилинки історії тут не обійтись – Марія Антуанетта була дружиною короля Франції Людовіка VI та королевою з 1774 по 1792 рік, поки не була засуджена та страчена на гільйотині в ході Великої буржуазної революції. Вирішувати заслуговувала вона на таку долю чи ні – точно не мені, але в цій статті моєю головною ціллю буде показати наскільки екстравагантними та драматичними були її погляди на королівське вбрання.

Те, що при французькому дворі багато уваги приділяли вбранню, зовсім не є дивним – одяг був показником фінансового становища, впливу та привілеїв, тож майбутню

королеву Франції в прямому сенсі «судили по обкладинці». Тим більше, королева Франції мала бути відображенням всього французького двору, проектуючи достаток та розкіш рівня життя як і народу, так і іншим державам. На той момент, Франція вже обіймала посаду центру модної індустрії світу, а, отже, вбрання сприймалось

цілком серйозно, часом навіть як політична позиція. Тож для підтримання статусу першої леді найвпливовішої держави тогочасного світу, Марія Антуанетта витратила скажені суми грошей на свій гардероб, щоб похизуватись на вечірках та офіційних прийомах, навіть якщо її побачать лише на кілька хвилин. Вона могла замовити до

Революція Марії Антуанетти у царині моди

300 суконь за рік та жодного разу не з'являлась у одному вбранні двічі, можна тільки уявити скільки ресурсів тоді витрачалось на її зовнішній вигляд.

У моді в середині XVIII століття був стиль Рококо – охарактеризований вичурними, екстравагантними дизайнами, пастельною палітрою кольорів, де домінували рожевий, голубий і лавандовий з квітковими мотивами. Найяскравішим прикладом ексцентричності цієї епохи є «панье» – каркас з кісток, який носився під спідницею та створював об'єм.

Контрастуючи з надприродньо широкими стегнами, талія в тугому корсеті ставала недосяжно витонченою. Особливістю цього підюбнику є надзвичайна ширина, яка часом сягала трьох з половиною метрів, що не вкладається в голову сучасної людини. Іноді аристократкам в часи рококо потрібно було повертатись боком, щоб увійти в кімнату, бо через ширину панье, вони просто не поміщались в дверний простір. Такі каркаси були символом достатку та розслабленого життя, підкреслюючи любов рококо до розкоші та увагу до деталей.

Невдовзі після приїзду до Версальського палацу Марія Антуанетта стала в авангарді моди при дворі, створивши

тренд на ніжні, як цукрові десерти, кольори, широкі спідниці та непрактичні силуети в рази популярнішим. Розкішні і дорогі матеріали, як шовк, оксамит, мереживо та оздоблення вишивкою, бантами, стрічками, кількома шарами тканини вимагали сотень годин ручної роботи та, як наслідок, могли коштувати близько трьох з половиною мільйонів долларів на рік. Любов Марії Антуанетти до розкоші в об'єднанні з необмеженим бюджетом зі скарбниці Франції та талантом кравців Версалью породили неймовірні кутюрні сукні, що більше нагадували витвори мистецтва. Тоді і з'явився тренд на високі, надмірно оздоблені зачіски, що називалися «пуфами» – в об'ємно зачесаному волоссі королеви можна було помітити пір'я, квіти, стрічки та інші дорогоцінні прикраси. Одного разу «пуф» монархині приховував цілий дерев'яний кораблик!. Для ще кращого розуміння масштабу витрат королеви, уявіть собі отримувати більше чотирьох пар взуття щотижня, кожна з яких була зроблена з натурального шовку та прикрашена дорогоцінними деталями. Єдиним фактом, що хоч трохи покращує становище Марії Антуанетти в цій ситуації буде те, що вона мала 33 розмір ноги – менше тканини, ніж пішло б на пару туфельок сучасній королеві.

*Зачіска “пуф” Марії Антуанетти
з оздобленням у вигляді
кораблика*

Все одно, не дивно, що таке нестримне захоплення модою подарувало їй прізвисько «Мадам Дефіцит» та створило імідж легковажної марнотратиці, що стало однією з головних причин, чому її зневажали французи.

До речі, важкі стосунки у Марії Антуанетти були не лише з народом Франції, а й з представниками двору також. Версаль був славнозвісний своїми строгими правилами етикету до яких королева так і

Революція Марії Антуанетти у царині моди

не змогла призвичаїтись. Не знаючи всіх негласних правил, дівчинка, що увійшла на трон у віці 15 років, часто припускалась помилок, які лише погіршували її становище в спільноті лицемірних аристократів. «Ти любиш квіти, тому у мене є для тебе букет – Малий Тріанон», – сказав Людовик XVI, король Франції, у 1774 році даруючи невеликий палац на землях Версальського палацу своїй королеві на честь сходження на престол. Марія Антуанетта зробила його власним місцем для відпочинку та насолоди, втечею від пристрастей аристократії, але все ще поруч з королем. Будучи простою «господаркою маєтку», а не королевою, у Малому Тріаноні та його садах монархія проводила час зі своїми подругами та дітьми, розважаючись і взагалі не переймаючись питаннями державотворення. Але як зовні, так і зсередини, подарований палац був доволі скромно оздоблений, натякаючи на кінець ери безумних модних рішень королеви. Однією з причин цього є вплив на Марію Антуанетту ідей французького письменника і філософа Жан-Жака Руссо, що творив протягом життя королеви у Версалі. У своїх працях Руссо виступав за культ природності та природи, критикувавши міську культуру і надаючи перевагу сільському

господарству. Королева потім поміняла свій стиль відповідно до його бачення «простоти». Центральним та найбільш суперечливим елементом садів маєтку Малого Тріанону був Королівський Гамлет – інакше кажучи, штучно створене село. Все ще будучи у стані афекту після прочитання робіт Руссо, Марія Антуанетта попросила свого чоловіка Людовика XVI побудувати їй власний куточок природи. На території села можна було знайти 10 маленьких будівель, які зовні були простесенькими хатинками, зайшовши в які, гості опинялись у розкішних шовках та зручних меблях кращих французьких майстрів. Бажання Марії Антуанетти воз'єднатись з природою було сильним, але перетинати межу комфорту ніхто з буржуазії, звісно, не хотів. Головною особливістю села були споруди, що використовувались для справжніх сільськогосподарських цілей: молочна ферма, рибальський будиночок, конюшня, свинарник, курник та інші.

Королівський Гамлет Марії Антуанетти на території Версалю

Із власних спогадів з екскурсії Королівським Гамлетом скажу, що я і сама була б зовсім не проти мати власне село з шикарним внутрішнім інтер'єром. Гуляючи стежками між садами та грядками відчувається заспокійливий ефект від природи, що була абсолютно штучно створена, де навіть найбільш вибаглива рослина слухалась наказів щодо того, куди їй рости. Всупереч дезінформації, яку поширювали під час Великої революції для спотворення образу королеви, вона не «гралась в фермерів» – не використовувала помаду на коровах чи чіпляла банти з стрічок на овечок. Королева насправді використовувала це місце для прогулянок та освіти своїх дітей.

Революція Марії Антуанетти у царині моди

В якийсь простий день Марію Антуанетту можна було зустріти на землях Королівського Гамлету у доволі скромній мусліновій сукні, що наче додавала невинності. А волосся ніжно струмилось по плечах з-під солом'яного капелюшка, така собі мила сільська пані. Але, знову ж таки, якби все було настільки просто – французькі аристократи були обурені цим видовищем своєї королеви на офіційному портреті. Це була ледь не єдина ситуація в історії Франції, коли простий народ і придворні дійшли згоди щодо

того, що королева Франції була символом західного світу і слави всієї держави, тож не могла з'являтися на публіці у такому простому вбранні без корсета. Легка сукня була одразу ж засуджена, бо аж надто нагадувала спідню білизну або сорочку, яку жінки носили під вбранням, а зовнішній вигляд в цілому назвали невідповідним та непристойним. Скандал дійшов до такого масштабу, що художницю портрету Елізабет Віже-Лебрєн примусили прибрати картину з виставки та перемалювати, повністю

повністю змінивши вбрання Марії Антуанетти. І це навіть не все – друга помилка, якої припустилась королева була значно серйознішою для народу, що вже тоді аж пашів революційними ідеями. Легка сукня була пошита не з Ліонського шовку, як знак підтримки локальних підприємств в тяжкі часи, а з надзвичайно тонкого бавовняного мусліну, привезеного з Індії. Тепер королева ще й була непатріоткою, а все через один портрет.

“Портрет Марії Антуанетти в мусліновій сукні”, який був пізніше перероблений на “Портрет Марії Антуанетти з трояндою” Елізабет Віже-Лебрєн, 1783 рік

Революція Марії Антуанетти у царині моди

Хоча це зображення Марії Антуанетти спрацювало також як і прекрасний метод «чорного маркетингу» - вже зовсім скоро найближчі подруги королеви та найбільші модниці країни почали створювати собі сукні *chemise à la reine* - «сорочки королеви», легкі, білі плаття-сорочки, що пропонували набагато природніший стиль порівняно з формальними корсетами та об'ємними спідницями. Мабуть не варто уточнювати, що з'явитись на вечірку до королеви в цей період її правління з «пуфом» і букетом квітів у волоссі вважалось би дурним тоном, ось як швидко мінялись смаки. Марія Антуанетта була головною засновницею трендів у всій Франції і навіть якщо її розкритикували, уже за деякий час муслінові сукні та недбало зібране волосся було останнім криком моди. Тому вважати її за віддалену від реального світу аристократку, звісно ж, можна – бо вона зрештою і не сильно піклувалась французьким народом у скрутні роки, але заперечити той факт, що вона зуміла почати власну революцію – модну, буде помилкою. Після короткої стадії неприйняття, любов до суконь-сорочок поширилась всією Європою, подарувавши жінкам нову свободу у царині самовираження та комфорту, зруйнувавши

зруйнувавши всі канони придворного вбрання, до якого всі звикли. Протягом революції не лише самій королеві було непереливки – її гардероб постраждав не менше його власниці. Під час повстання, коли штурмували палац Тюїльрі, іншу резиденцію монархів у Парижі, революціонери викрали або позбулись більшості вишуканих суконь Марії Антуанетти, а деякі можна було навіть придбати на імпровізаційному ринку біля палацу за мізерні гроші. А після страти королеви та її родини, все майно з Версалю також було знищене або стало власністю інших аристократичних сімей.

Єдина вціліла сукня Марії Антуанетти навіть не зберегла свого оригінального вигляду – вона була перероблена протягом наступного століття, на що натякає дизайн. Але найважливішим є те, що вишивка та деталі з шовкового атласу на вигляд просто приголомшливі. Сукня включала пір'я павича та фазана, скляні камені та безліч інших фантастичних оздоблень. Весь величезний гардероб королеви, який, за переказами, займав цілі кімнати не одного палацу, втрачений.

Єдина вціліла сукня Марії Антуанетти

Революція Марії Антуанетти у царині моди

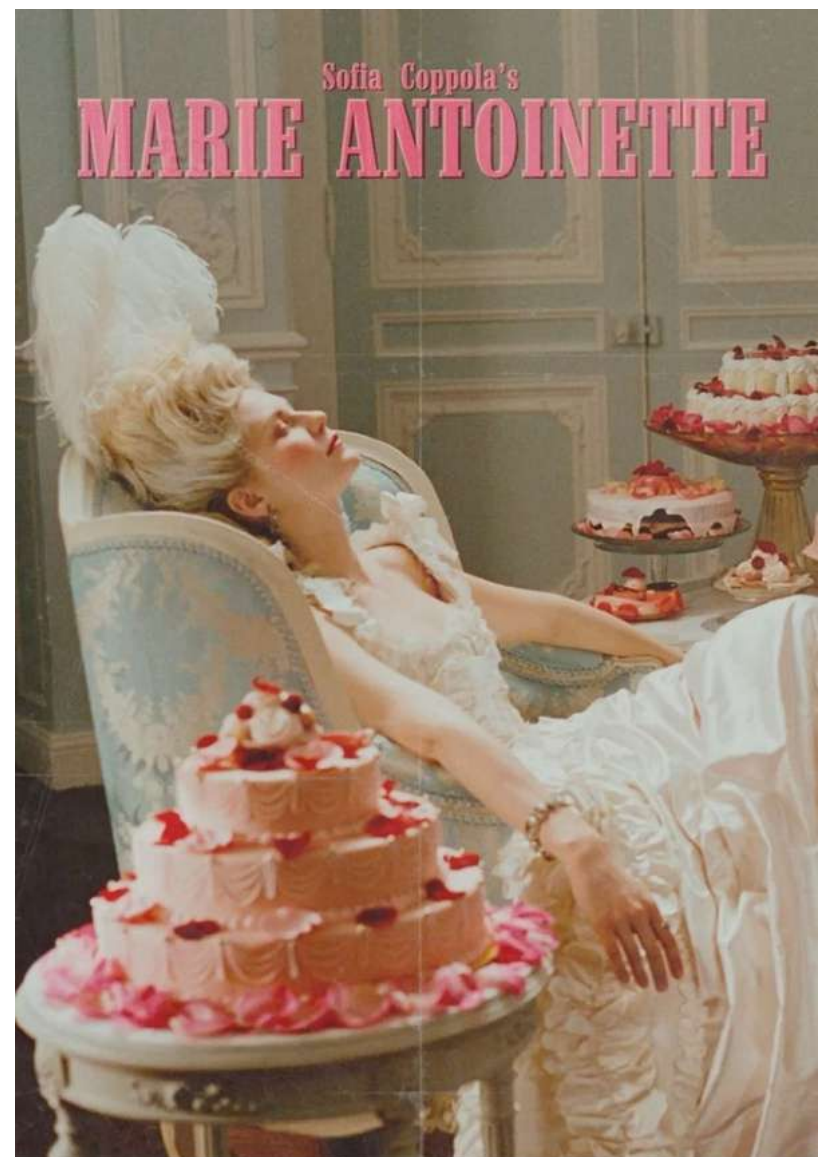
Історики можуть лише приблизно уявити як насправді виглядали сукні Марії Антуанетти, а все завдяки довіднику гардеробу, який вела одна з робітниць палацу. Там були зразки тканин, з яких королева щоранку обирала ту, яка їй подобалась і проколювала шпилькою. У книзі і справді видно дірочки від голки в місцях зі зразками тканин, які імовірно подобались власниці гардеробу найбільше.

Марія Антуанетта лишила по собі не лише політичну спадщину, як королева Франції, ба більше – її творчий доробок у сфері культури є набагато вагомішим.

До образу королеви неодноразово звертались протягом століть та надихались пастельним, рясно оздобленим стилем її вбрання. Найпопулярнішим, беззаперечно, буде фільм режисерства Софії Копполи «Марія Антуанетта» (2006), який здобув перемогу за найкращий дизайн костюмів на премії «Оскар». Саме про костюми у цьому фільмі я б і хотіла поговорити – при перегляді кінострічки можна пірнути у світ драми та пліток Версальського палацу XVIII століття.

Хоча фільм є художнім поглядом на життя королеви, з естетичної точки зору він є абсолютним задоволенням. Славносзвісні шовкові туфельки створював легендарний іспанський бренд вишуканого взуття Маноло Бланік, прикрашаючи кожну пару блискітками та лелітками. Зараз образ Марії Антуанетти є вічним, незважаючи на суперечливість її постаті протягом історії Франції. Але що точно, так це те, що її вклад у моду не можна недооцінювати.

Фільм Софії Копполи «Марія Антуанетта», 2006

Як Париж став столицею всесвітньої моди?

Чайка Аліса, п-с

Париж сам по собі є симфонією культури, елегантності та вишуканості. Окрім свого позачасового шарму та знакових історичних пам'яток, Париж виділяється як безперечна столиця моди. Прогулянка його вулицями переносить нас у світ, де стиль – це друга натура, де кожен куточок дихає високою модою.

Паризька мода – це більше, ніж просто художній вираз. Це культурна спадщина, результат еволюції трендів та смаків протягом століть. Від королівського двору Версаля до сліпучих показів Тижня моди в Парижі, французька столиця завжди була на передовій креативності та досконалості. Щосезону дизайнери, творці та ентузіасти моди вирушають до цього культового міста, щоб відкрити для себе нові колекції та черпати натхнення з останніх інновацій. Історія паризької моди бере свій початок за правління Людовика (Луї) XIV, Короля-Сонце (фр. - Le Roi de Soleil). Завдяки своїй пристрасті до розкоші та величі Людовик XIV зробив Францію світовим центром смаку та елегантності. Його правління, позначене політикою централізації влади, також ознаменувалося централізацією моди та розкоші при дворі Версаля.

Дворяни з усієї Європи приїжджали до Версаля не лише для вирішення державних справ, а й для того, щоб стежити за останніми модними тенденціями. Людовик XIV розумів силу зовнішності та використовував моду як інструмент політичного та культурного панування. Він заохочував французьких ремісників, зокрема ткачів, ювелірів та кутюр'є, створювати розкішний одяг та постійно впроваджувати інновації. Версальський двір був театром розкоші, де кожен одяг ретельно розроблявся, щоб відображати багатство та статус його власника.

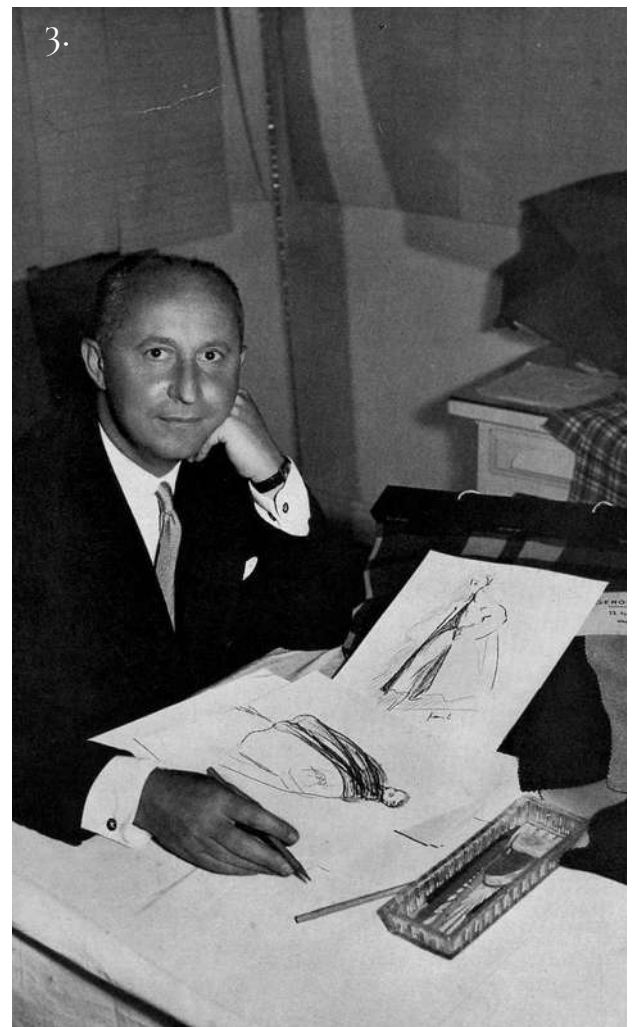
У 19 столітті з'явилися перші відомі кутюр'є, найвідомішим з яких був англієць Чарльз Фредерік Ворт, якого часто вважають батьком сучасної високої моди. Ворт здійснив революцію в моді, запровадивши вже всім відому концепцію сезонної колекції та створюючи одяг на замовлення для своїх клієнтів, тим самим заклавши основи високої моди. У 20-му столітті Париж став світовою столицею моди завдяки таким знаковим постатям як: Коко Шанель, Крістіан Діор та Ів Сен-Лоран. Ці дизайнери не лише залишили незабутній слід у світі моди, але й змінили те, як жінки одягаються та сприймають моду.

Як Париж став столицею всесвітньої моди?

Чайка Аліса, II-с

У цей період хизувалися завжди популярними корсетами для фігури, що створювали форму “пісочного годинника”. Ці корсети часто призводили до втрати свідомості та здавлювання органів, що спричиняло різні захворювання. Сукні були більш консервативними та приховували більшу частину шкіри. Жінки могли виражати своє прагнення до свободи лише за допомогою яскравих парасольок, капелюхів, рукавів або прикрас. Аксесуари стали важливими. І тут з’явилась вона - Коко Шанель. Завдяки своєму революційному світогляду вона звільнила жінок від корсетів та обмежувального одягу, запровадивши прості, елегантні та зручні дизайни. Її культове творіння - “La petite robe noir” (маленька чорна сукня) стало невід’ємним елементом гардеробу, символізуючи позачасову елегантність. Шанель також популяризувала твід, перли та стьобані сумки, які залишаються культовими елементами паризької моди.

Крістіан Діор, зі свого боку, відновив блиск паризької моди після темних років Другої світової війни своєю колекцією «New Look» у 1947 році. Цей стиль, що характеризувався довгими, об’ємними спідницями, завуженою талією та округлими плечима, оспівував жіночність та гламур і ознаменував початок нової ери в моді. Творіння Діора були синонімом розкоші та вишуканості, зміцнюючи позиції Парижа як центру високої моди. Ів Сен-Лоран, учень Крістіана Діора, продовжував розширювати межі моди за допомогою сміливих та інноваційних творінь. Він особливо відомий завдяки впровадженню жіночого смокінгу, революційного предмета одягу, який розмив межі між чоловічим та жіночим. Сен-Лоран також популяризував готовий одяг, зробивши високоякісну моду доступною для ширшої аудиторії. Його вплив зберігається й сьогодні, а творіння продовжують надихати сучасних дизайнерів.

1. Coco Chanel
2. Audrey Hepburn wearing “Le petit robe noir”
3. Christian Dior

Як Париж став столицею всесвітньої моди?

Чайка Аліса, II-с

А чи ніколи ви не замислювались як же виникла головна світова фешн-подія - Паризький Тиждень Моди?

Ідею “показу” започаткував відомий французький модел’єр Поль Пуаре, який хотів продемонструвати свій одяг в дії. Він вирішив об’єднати комерцію із соціалізацією і влаштував серію розкішних балів, на які відвідувачів просили прийти в найкращих вбраннях. Однією з найяскравіших подій стала вечірка “Тисяча друга ніч” 1911, на якій Пуаре представив абажурні сукні й шаровари.

В середині 20-го століття покази стали менш масштабними й більш індивідуалізованими: кожен модний дім представляв свої колекції на заходах тільки для клієнтів. Через сильне занепокоєння з приводу копіювання ескізів місця проведення показів тримали в таємниці. Пізніше наслідки Другої світової війни зробили покази мод у Парижі регламентованішими. У 1945 році профспілка високої моди ухвалила, що всі дома високої моди мають під час сезону виставляти не менш як 35 вечірніх і повсякденних речей. Одяг все ж був доступний тільки за індивідуальним замовленням з тривалим процесом примірювання. Париж непокоївся через дедалі більший вплив модної індустрії Нью-Йорка, де війна стимулювала підтримку американських дизайнерів на їхньому першому Тиждні моди в 1943 році.

1. “Battle of Versailles”

2. Paul Poiret

3. Liza Minelli

Але таємною зброєю французької столиці був ніхто інший як Крістіан Діор. У 1947 році перша колекція Dior — Corolle, яку відвідала величезна кількість модної преси та яку дозволили фотографувати, — допомогла оновити модне розмаїття французької столиці.

Перший офіційний Тиждень моди в Парижі відбувся в 1973 році, коли було створено Французьку федерацію моди. Він відкрився показом “Версальська битва” (Battle of Versailles), що змінив правила гри.

У цій битві — тільки через модне різноманіття — історична напруженість між Паризькою і Нью-Йоркською модою ожила на подіумі, коли п’ять найвидатніших французьких дизайнерів зішлись з п’ятьма невідомими американцями. У заході щодо збору коштів для відновлення Версальського палацу взяли участь Ів Сен-Лоран, Емануель Унгаро, Марк Боан з Christian Dior, П’єр Карден і Юбер де Живанші з французької сторони, проти Анни Кляйн, Гальстона, Оскара де ла Ренти, Біллі Бласса й Стівена Берроуза, що представляли Америку. Попри видовищність, зокрема й каравани з носорогами та карети з гарбуза в стилі “Попелюшки” від французів, переможцями стали американці з їхнім переважно афроамериканським модельним складом і появою Лайзи Міннеллі.

Як Париж став столицею всесвітньої моди?

Чайка Аліса, п-с

Відтоді шоу ставали дедалі сміливішими: від феєрії Тьєррі Мюглера в 1984 році на стадіоні Le Zenith (із 6000 глядачів) до приголомшливого конічного бюстгальтера Жана-Поля Готье, який дебютував у 1990 році й прославив Мадонну. Вона вдягала цей витвір під час світового турне Blonde Ambition World. Відродження Chanel під керівництвом Карла Лагерфельда в 1980-х принесло безліч пам'ятних митей на подіумах, а поява нової хвилі японських дизайнерів, включно з Йоджі Ямамото і Comme Des Garçons, прислужилася революційному мисленню, коли справа дійшла до стилю.

ВУ 1990-ті до Парижа почали приїздити британські дизайнери — від Джона Гальяно, який став художнім керівником Dior у 1996 році, до Олександра Макквіна із Givenchy (1996—2001). А зовсім недавно, у липні 2019 року, Стелла Маккартні уклала договір з французькою люксовою групою LVMH, щоб зробити ставку на стійку високу мод

Сьогодні шоу в Парижі набагато драматичніші, ніж будь-коли. Оскільки колекції стали нормою для багатьох брендів, Тиждень моди в Парижі намагається здивувати антуражем — подіумами, що імітують вокзали й супермаркети, аеропорти й каруселі. Багато з цих амбітних декорацій стали можливими завдяки тому, що вже покійний Карл Лагерфельд, коли працював у Chanel, щосезону намагався перевершити попередній.

1. Thierry Mugler
2. Mugler, 1984 "Le Zenith"
3. John Galliano
4. Karl Lagerfeld
5. Alexander McQueen holding Shalom Harlow's hand

Катя Сільченко та успіх the Coat

Наріжна Катерина П-С

На початку вересня я мала змогу потрапити на показ бренду “the Coat” української дизайнерки Каті Сільченко, що проходив в рамках Українського тижня моди 2026. Це вже другий рік поспіль, коли в Києві проводиться ця подія з початку повномасштабного вторгнення, бо й в кінці літа 2024 року я була на ідентичному заході the Coat, де була представлена ювілейна десятирічна колекція. Тому зараз я хочу познайомити ближче з творчістю the Coat by Katya Silchenko, зосередившись саме на грандіозному фіналі UFW (Ukrainian Fashion Week).

Показ весна-літо 2026 – заключний акт цьогорічної найважливішої події України в сфері моди, на якій багато українських дизайнерів показали світу своє бачення майбутнього українського стилю, а деякі малі бізнеси вперше представили свої роботи публіці. Ввечері восьмого вересня на території ВДНГ команда the Coat перетворили пустий та холодний простір павільйону «КИТ» на наповнену життям локацію з незвичним оздобленням, наприклад мікрофонами або вітражними проекціями, які розкрили своє справжнє значення лише в кінці показу.

Взагалі, більшість подій протягом тижня моди організовано проходили в культурному просторі Мистецького Арсеналу, але the Coat завдяки своєму лідерству на ринку українських брендів мають честь проводити покази на власно обраних локаціях. У 2024 це був сквер з сакурами біля Національної Опери України, а цього разу – відповідно «КИТ». The Coat – бренд одягу, заснований Катєю Сільченко у 2014 році, який на сьогодні є одним з найвпізнаваніших на українському ринку з величезною базою клієнтів.

Катя Сільченко, засновниця бренду the Coat by Katya Silchenko

Катя Сільченко та успіх the Coat

А почалось все з капсули з 12 різнокольорових пальт. На момент створення бренду головним натхненням власниці були жінки навколо – Сільченко неодноразово зазначала, що в серці бренду знаходиться смілива, сучасна, впевнена у собі жінка. Образи the Coat створені для яскравих та водночас сильних. У 2020 році бренд взяв участь у спеціальному проєкті від UFW – Action: Sustainable Fashion, де українські дизайнери намагались вплинути на проблеми екології завдяки усвідомленому споживанню. Компанія є прикладом того, як мода уповільнюється, створюючи продукт лише в необхідній кількості, без надлишків, а все завдяки детальному дослідженню попиту ринку. А вже наступного року, у 2021, Сільченко отримала премію «Найкращий дизайнер жіночого одягу», яка, як на мене, є цілком заслуженою, бо на сьогодні the Coat є найгучнішим іменем на ринку моди в Україні.

У себе на сторінках соціальних мереж Катя Сільченко постійно демонструє всі дизайни на собі, що робить її образ набагато привабливішим всім клієнтам, вона неначе стає подругою або консультанткою покупців. Вона була однією з перших на українському ринку, хто додавав у колекції м'які лінії, спідниці або штани на резинці.

Приміряючи їх на собі, вона казала: «Ми всі працюючі, зайняті жінки. Одяг має бути зручним і комфортним, я роблю все для простих жінок, які постійно рухаються».

Особливий стиль the Coat важко сплутати з іншими виробниками, адже деякі силуети вже стали асоціюватися з Сільченко. Як от сукня-футляр в різних кольорових варіаціях, джинсові корсети або найзручніші у всьому світі щоденні кросівки. До речі, навесні 2022 року на початку повномасштабного вторгнення the Coat випустили лінійку кросівок «stand with Ukraine» з синьо-жовтими вставками на п'ятках. Це благодійний проєкт з італійським брендом-виробником взуття Noova, виручені кошти від якого повністю направлені на благодійність. За майже три роки the Coat задонатили близько 750 тисяч гривень на допомогу ЗСУ і продовжують підтримувати фронт.

Катя Сільченко та успіх the Coat

За роки плідної праці, the Coat змогли вийти на високий рівень, знайшовши аудиторію як і серед українських зірок або представників шоу-бізнесу, як Олена Зеленська, так і поміж закордонних зірок. Вже не перший рік поспіль, the Coat займають позицію трендсеттерів в Україні – вибір кольорової гамми в їх колекціях диктує що будуть носити найстильніші жінки країни. Наприклад, в колекції осінь/зима 2024/2025 переважали сірі та бордові монохромні образи і протягом року я, як та, що пильно слідкує за подіями та змінами в індустрії моди та культури, неодноразово помічала тих, хто прислухався до модних порад Каті Сільченко. А на показі цього вересня в знак поваги до творчості the Coat, більшість гостей з'явилися саме у образах її дизайну.

В інтерв'ю з Vogue Ukraine Катя Сільченко призналась: «Колекція була присвятою. Присвятою театру, як храму служіння мистецтву. Присвята жінці та її красі у будь-якому віці та настрої. Присвята комфорту, адже він завжди на першому місці. Присвята бажанню і можливості святкувати життя, попри все». Описавши лінійку весна-літо 2026 трьома словами, Катя обрала б сильна, тактильна і земна. А також, порівнювала створені дизайни зі стосунками: спочатку все трохи непевне і безформне, але із запалом в очах,

а згодом вимальовується чіткість, формується структурований об'єкт кохання.

Головними акцентами образів були силует, колір, фактура. Від однотонних костюмів неначе віяло осіннім теплом та затишком, через майстерне використання вовни, що контрастувало з напівпрозорими сітками, які теж, до речі, є фішкою the Coat by Katya Silchenko. А ще деталі зі шкіри, жакети з прикрашеним пір'ям коміром-стійкою, фігурні мереживні сукніі блискучі прикраси зі стразів – звучить як щось абсолютно несумісне та трохи скажене, чи не так? Але повірте, я сама в простому житті надаю перевагу простоті та мінімалізму, але на імпровізованому подіумі в павільйоні «КИТ» кожен елемент не вибивався з цілісної картини. Звісно, що у повсякденні такі пальта чи жакети виявляються непрактичними або неввучними, проте про тиждень моди варто згадати одне: одяг – це справжнє мистецтво, яке має чіпляти погляди та привертати увагу. Вже сьогодні на офіційному сайті магазину the Coat можна побачити повний каталог образів з показу та придбати одиниці в шоурумі або оформити передзамовлення на бажані позиції, бо кількість вже відшитих одиниць лімітована

(виявляється слова Каті Сільченко про усвідомлене використання матеріалів не були пустими). Тож заради цікавості рекомендую зазирнути на сторінку бренду та поглянути з яких окремих елементів складається «жінка the Coat».

Те, що ще раз затвердило свою важливість у ДНК бренду, так це силуети. Катя Сільченко постійно вдягає речі свого дизайну, тому можна з впевненістю сказати, що створює і для себе також. Постійно проглядаються силуети «пісочного годинника», які цієї осені стали більш вечірніми завдяки об'ємним жакетам та пальтам звуженим до талії, щось в стилі легендарного «New Look» Крістіан Діора, коротенькі спідниці або боді (купальники), які візуально роблять ноги ледь не вдвічі довшими та тоншими. Мені найяскравіше запам'ятався верхній одяг, який імітував силует «корсета», акценти на талії це моє слабе місце. Щосезону в the Coat оспівують жіночність та романтичність жінок, створюючи такі вбрання, в яких кожна відчуватиме себе привабливою та водночас собою. Функціональність пов'язується зі зручністю та витонченістю. А, до речі, розвиваючи тему зручності, на подіумі я помітила не лише чоботи-ботфорти до колін чи вечірні босоніжки, більше одного .

Катя Сільченко та успіх the Coat

Образи з показу the Coat весна-літо 2026 на Українському тижні моди

Катя Сільченко та успіх the Coat

разу з'являлись слінгбеки з вовни. Це доволі незвична на вигляд пара взуття, що нагадує лофери, але з відкритою п'яткою, та виконана повністю з м'якого матеріалу – те, що треба для довгого робочого дня.

Хоча найбільше мене вразила саме кольорова гамма – поєднання відтінків коричневого, від пісочного до глибокого шоколадного, вже добре знайомий та уподобаний всіма сірий і родзинка – ніжно рожевий. Незважаючи на спокійність та простоту кольорів, завдяки прикрасам, майстерним деталям та найважливіше – нашаруванню тканин, навіть прості поєднання стали цікавішими. В інтерв'ю з *Vogue Ukraine* Сільченко натякнула, що виводить the Coat

на новий рівень складності та декорованості виробів, тому, скоріш за все, оздоблення, які ми бачили на показі, стануть початком чогось більш майстерного у майбутньому.

Показ був вражаючим, але це ще навіть без феєричного фіналу модної події, коли всі запрошені гості стали друзками та свідками, а Ірина Данилевська, співзасновниця UFW, мала відповідальну роль свідка – Весілля! Після того, як всі моделі зайшли за куліси, вийшов цілий хор, який ангельськими голосами створили ідеальну атмосферу для виходу нареченої – Каті Сільченко. Що ж, незвичний дизайн павільйону та метафори про відносини тепер по-справжньому розкрив своє значення.

Дизайнерка у нестандартній весільній сукні свого ж авторства йшла назустріч нареченому, івент-мейкеру Сергію Неклеві, з яким була заручена ще з 2022. Для урочистої миті дизайнерка обрала нетрадиційний образ – мереживну сукню-корсет, доповнену шлейфом та вінком з квітів у волоссі. «Ти мріяла одружитися у костюлі, але вони зараз заповнені свічками за упокій. Тому залишився єдиний шанс стилізувати власний костюл. Ти мріяла про фешн, тож легалізувати твій вихід нареченої може єдина людина, що збудувала індустрію української моди – Ірина Данилевська». Що ж, вітаємо молодят!

Катя Сільченко зі своїм нареченим, Сергієм Неклевою, отримують обручки від Ірини Данилевської, засновниці UFW

Чи заслуговують фейки на існування?

Степаненко Анна 8-D

Майже усі асоціюють такі бренди як Gucci, Prada, Balenciaga та багато інших з розкішшю, елегантністю та цінністю. Багатьом з нас хочеться виглядати вишукано та заможного, але далеко не усі можуть собі це дозволити. Багато хто не має ні грошей, ні бажання, або ані того, ані іншого. Але у той час коли не всі можуть дозволити собі виглядати круто, багатьом цього усе одно хочеться. Саме тому існує багато підробок (або, як їх ще називають - контрафактів) заможних брендів, які можуть візуально передати розкіш не гірше, ніж за оригінал. На жаль, чи на щастя, багато людей навмисно або ненавмисно користуються саме такими підробками.

Покупка копії дизайнерського одягу майже ніколи не була, і поки що не буде великою проблемою, адже таке виробництво не є надто важким бізнесом, проте точно може принести чимало грошей. Проте чи це добре, чи ні, і чи взагалі заслуговують «фейки» на існування? Врешті-решт, сама покупка підробок може одразу здатися несправедливим для оригінальних брендів. Пропоную розглянути цю дилему.

Спершу слід зрозуміти як та звідки з'явилися контрафакти. Спочатку може здатися, що підробки - відносно нове явище,

проте перші копії оригінальних речей почали з'являтися ще у середньовічній Європі, коли були широко поширені фальшивки - від несправжньої кераміки до зброї.

На жаль, ремісники не мали змоги добре захищати свій товар від копіювання, і саме через це середньовіччя стало найбільш раннім кроком зростання копій. Ще одним набагато пізнішим, проте також важливим періодом зростання підробок були 17-18 століття. Вже тоді саме розкішну, аристократичну європейську моду почали копіювали маловідомі дешеві кравці. Наприкінці 19 та на початку 20 століть фейки стали ще більш розповсюдженими, зокрема під час та після II Світової Війни.

Зараз, у 21 столітті, ми маємо ще більше фейків дизайнерських брендів, що є доволі популярними товарами на чорному ринку. Контрафакти загалом є 2.3% від світової торгівлі, проте ця цифра продовжує змінюватися. Якщо раніше саме виробництво підробок прилягало на Європу, то зараз вони масово та дешево виготовляються у бідних, малорозвинених країнах.

А яка ситуація з підробками в Україні? За законом, виробництво та продаж підробок оригіналу вважається порушенням прав на торгівельну

марку та авторського права. Незважаючи на заборону, однак, в Україні також існують чимало підпільних фабрик та цехів, що займаються виробництвом підробок брендового одягу та взуття, а популярність фейків в Україні є високою, особливо серед молоді - за опитуваннями дорослого населення включно зі школярами аж 80% не замислюються чи купують вони оригінал, чи ні. Тим часом лише 15% ніколи не купували підробок. Також, якщо узяти усі українські бутіки, то понад 60% брендівих товарів є підробками, що може свідчити про доволі великий попит всередині країни. Проте українську молодь цікавить не так самі вади фейків, як їхня доступність та дешева ціна - фейки можна зустріти у будь-якому підземному переходу чи невеличкому ринку, яких так багато в Україні. А чверть усіх свідомих покупців підробок купують фейки через брак або економію коштів.

Чи заслуговують фейки на існування?

На мою суб'єктивну думку популярність фейків в Україні не є чимось прекрасним, але також і не є чимось жахливим, адже як було сказано раніше, підробки купують люди, які економлять і просто не хочуть витратити багато коштів, або ж просто не хочуть підтримувати якийсь бренд. Якби хтось купив фальшивку оригінального бренду, навіть якби у нього чи неї було б більш ніж достатньо коштів купити оригінал, я б відносилася до цього нейтрально: з одного боку за законом підробки - порушення авторського права, проте якщо особа саме споживає копію оригіналу, а не виробляє чи продає його, то жодної кримінальної відповідальності вона не понесе. З іншого ж боку сама покупка підробок є зручним варіантом для багатьох, адже дуже рідко коли ціни фейків можуть здатися завищеними (на відміну від цін оригіналу). Фейки не є аж надто новими товарами, і те, що їх кількість лише зростала, показує наскільки популярними вони стали як і серед споживачів, так і серед виробників по всьому світу. Але знову ж таки, чи є ця популярність виправданою? Багато людей вважають дизайнерські бренди аж надто дорогими, і їм важко повірити, що хтось може витратити тисячі на «звичайнісіньку»

(крім її бренду) сумочку. Підробки є чудовою альтернативою за чудову ціну, хоча якщо узяти саме якість цих підробок, можна засумніватись, адже дешева ціна болюче часто означає дешеву якість, що може також значити швидке пошкодження аксесуару або навіть ризики для здоров'я. Також багато осіб вважають, що саме копіювання - просто абсурд у чистому вигляді і що підробки просто забирають гроші від людей, які роблять оригінальні, цінні речі, що є несправедливим, і, звісно ж, на їхню думку забирає прибуток від оригіналу (хоча, якщо узяти такий бренд як Chanel і порахувати усі гроші, які цей бренд має і отримує, можна замислитись, а чи це справді сильно шкодить). З іншої ж сторони, якщо особа свідомо купує підробку, це може позитивно впливати на психіку.

Уявіть людину яка з роду не бачила дизайнерського одягу і подумайте про задоволення та радість, які вона могла б відчути, придбавши візуально точнісінько такий самий дорогий одяг, який ніколи б не змогла б дозволити. Подумавши про людей, для яких це може бути єдиною альтернативою імітації заможності, можна зрозуміти, чому підробки так набирали і набирають популярність.

Звичайно ж, фейки, куплені ненавмисно, є повною протилежністю радості і задоволення, що їх отримують ті, то купив фейк свідомо, але таких випадків хоч і немало, але значно менше, ніж коли хтось ціленаправлено витрачає кошти на фейк. Проте чи не отримала б така людина засудження? Найголовніша причина популярності фальшивок та чому вони так добре працюють на ринку - їх візуальна ідентичність до оригіналу. Тобто, та людина, що купила підробку може отримати засудження тільки від тих не любителів підробок, які знають, як саме їх відрізнити.

‘Насправді я дуже радий, що люди можуть купити Armani – навіть якщо це підробка. Мені подобається те, що я такий популярний у всьому світі’ - таку фразу висловив відомий засновник італійського будинку моди Armani Exchange Джіорджіо Армані, коли йому жартома подарували підробку джинсів та сонцезахисних окулярів його бренду. На його думку, те, що у світі виробляють фальшивки якогось бренду означає те, що той бізнес цінують, що логічно, адже кому хотілося б носити підробку маловідомого бренду або бренду з поганою якістю, що зовсім не цінується?

Чи заслуговують фейки на існування?

Сам факт того, що виготовляються підробки якогось бренду може бути ознакою популярності - адже він має стати достатньо високоякісним, дорогим та вважатися справді цінним, аби з нього почали виготовляти дешеві фальшивки. Армані казав, що бути скопійованим - комплімент, і для брендів- це правда.

Люди не завжди користуються підробками усе життя - нерідко буває, що людина спочатку одягає фейки, проте потім може заробити достатньо грошей, аби дозволити собі справжній одяг від відомого бренду.

Нерідко й буває що підробки можуть використовуватися у благодійних цілях. Так, вони можуть приносити злість, якщо фальшивки куплені ненавмисно, але вони також можуть приносити значно більше радості якщо куплені з наміром. У будь-якому випадку, купувати підробку зараз або ж заощаджувати кошти стільки, скільки потрібно, для того щоб купити оригінал - це особиста справа кожного. Головне - щоб покупки приносили радість та задоволення власникові.

Підробки, звичайно, не мають захоплювати усю економіку світу, проте також мають право бути. Багато людей можуть ненавмисно отримати підробку, але частіше за все це не є дорогою катастрофою. Якщо подумати про усіх людей, що не можуть дозволити собі купити щось брендове, або тих хто просто не хоче одразу купувати оригінал - фейки мають бути. Окрім того, є і люди які могли побачити спочатку підробку, а потім вже через ту саму підробку дізнатися про справжній бренд, тобто фальшивки можуть і саме роблять популяризацію справжнього бренду.

Отже, найважливіше - чи заслуговують фейки на існування? Відповідь нам дала сама історія, адже попит на фейки триває вже століттями.

Французький стиль: мистецтво бачити глибше

Юлія Павленко

Мабуть, коли ви чуєте про французький стиль, згадуєте про модні тенденції або архітектуру... Якщо ви очікуєте від цієї статі пояснення секрету, про що це величезний шарф на шиї і голі ноги в босоніжках - хоча я як мама підтримую ідею про шарф на шиї - все ж далі буде про інше (гортайте випуск - про моду тут точно знайдете). Хочу запропонувати вам погляд на французький стиль крізь призму підказок з літератури та літературознавства.

Вже 25 років я вивчаю та викладаю французьку літературу - не тому, що знаю мову і застосовую її на практиці літературної роботи, а тому, що мене зачарував французький стиль, який вже 25 років мені допомагає в житті. Моя історія знайомства з ним, відкриття його магічності може пояснити його суть, адже статтею з вікіпедії французький стиль не можна описати - повірте мені - його можна лише осягнути внутрішньо. Почалося все - можна сказати випадково - фіксуйте першу деталь (природно, без десятка репетицій і водночас, ніби талановитий режисер все поставив): на один семестр в академію, де я навчалася, прийшла людина - втілення французького стилю і науковець,

яка привезла новинки французького літературознавства в Україну. З першого погляду, першої розмови я знала, що це все матиме продовження. Ніби зрозумілі слова, а все настільки оригінально, настільки по-новому, настільки "вау", що ти не можеш не захопитися. Якщо ви зараз подумали: "до чого тут літературознавство?", поспішаю вас заспокоїти. Справа у тому, що в історії життя французів література завжди посідала особливе місце: література і мова. Де ще ви чули про референдуми для пересічних читачів бібліотек для визначення кращих книжок століття, де ще існує шанований в усьому цивілізованому світі

заклад під назвою "Французька академія".

Згадаймо, що їхню Гонкурівську премію спокійно можна прирівняти до Нобелівської. А знаєте, за що дають Гонкурівську премію? За оригінальність, неординарність, експериментаторство з глибоким смыслом та майстерність стилю. Тепер розумієте? Те, чим французька література відрізняється від інших, як пропонує дивитися на організацію художнього простору - і є почерком французького стилю. Звісно, він може - і так і є - проявлятися в різних аспектах життя, але в літературі дуже виразний його прояв.

Гонкурівська премія - найстарша та одна з найпрестижніших літературних нагород Франції

Французький стиль : мистецтво бачити глибше

Тож, щоб не перевантажувати вас іменами і культурними фактами, спробую підсумувати те найвиразніше, що для мене означає французький стиль - а ви у нас розумні люди, і зумієте спроектувати це на власний світогляд (повторюся, від літератури підказка - користь життю: перевірено на собі завдяки роботі з французьким літературознавством).

Контрапункт

як стиль мислення

Першим назву контрапункт (це коли різні елементи твору звучать окремо, але разом створюють гармонію - як у музиці, так і в літературі - не лякайтесь, зараз поясню на прикладі, про що це). Відкрилося, до речі, мені це не одразу - і саме досвід десятків читацьких вражень послужили тому, що одного разу аналізуючи текст, я чітко зрозуміла: "Оце і є французька література" (читай - французький стиль).

Коли ти бачиш на одній з перших сторінок дріб'язкову деталь, яка в наступному розділі стає головною метафорою внутрішнього стану героя, потім згадується в такій цитаті, що виписати хочеться, і зрештою таку назву носить десятий розділ - тобі відкривається гармонійна єдність цілого. Розумієш? Ціле не штучно склеєне, а має внутрішню логічну єдність різних частин - це не може залишити байдужим. Спробуй помічати це навколо - і побачиш, як світ відкриватиметься по-особливому.

Мовна естетика: як красиво

думати

По-друге, хочу вказати на те, як французи уміють смакувати мовний бік думки. От би і нам в повсякденне життя цей принцип - дбати, щоб так гарно було

сказано, щоб в цю фразу як у пледик осіннім днем захотілося загорнутися. Мілан Кундера якось пояснював, що у французів завдяки прискіпливій увазі до мовних зворотів протягом віків сформувалися в мові конструкції для вираження найтонших проявів почуттів - ніби усі імпульси внутрішнього світу вони уміють виміряти вагами риторики. Мушу погодитися, навіть відмовити людині вони можуть дуже гарними реченнями, що не француз і не одразу зрозуміє. Але більш уточнити цей мовний шарм як складову французького стилю може власне ідея про те, що за поверхнею фрази криється глибина - і висловлювати думку, користуватися мовою варто так, щоб поверхня сказаного сама розпливалася, впускаючи людину в обмірковування глибини.

Інтелектуальним французький стиль виходить - так? Втім, зовсім не відірваним від життя. Згадаймо, що відомий герой з класики англійської літератури - Йорик з роману Стерна "Сентиментальна подорож" - для дослідження своїх почуттів та їхньої логіки поїхав саме до Франції. І будь ласка, не зводьте розмову про почуття до одного слова - бо тоді ви дуже далеко від французького стилю. А французька література своїм стилем вчить нас (не відкрито, не нав'язливо) переосмислювати

Французький стиль : мистецтво бачити глибше

зв'язок між словами та почуттями, уміти почувати, бути до цього уважними, і виражати свою почуттєвість небанально, уникаючи кліше.

Сміх без образ: свобода через легкість

А ще для розуміння французького стилю варто пригадати, що перший роман в їхній історії про сміх - герої роману "Гаргантюа та Пантагрюель" Рабле уміли сміятися з усього. До речі, саме француз-філософ отримав нобелівську премію за тему сміху. Перекопувати вас у важливості сміху не має потреби, але ми можемо взяти підказку з французької літератури - сміх має бути вітальним. Справжня свобода втілена в можливості посміятися криється у тому, що в ній відсутні приниження, образи, самоціль "аби посміятися".

Натомість - це діалог, без патетики (не знаєш це слово? - заугли), в легкості, адже через здоровий сміх можна на все дивитися з різних, часом неочікуваних ракурсів, що дуже важливо для пізнання.

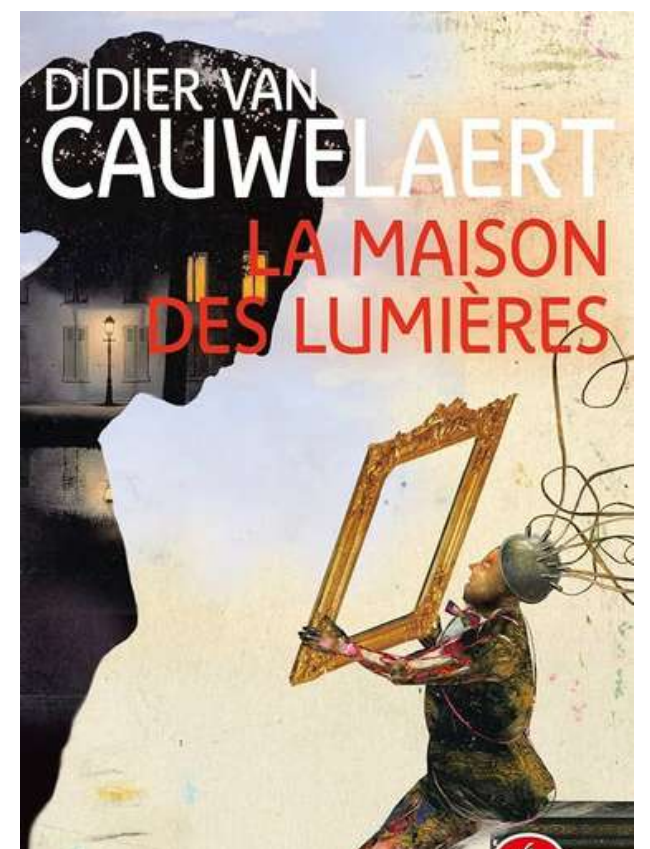
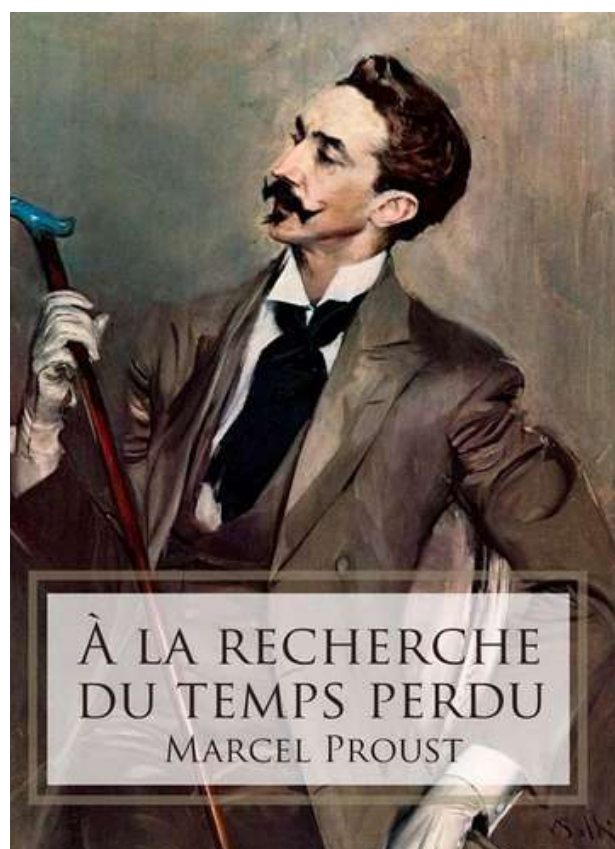
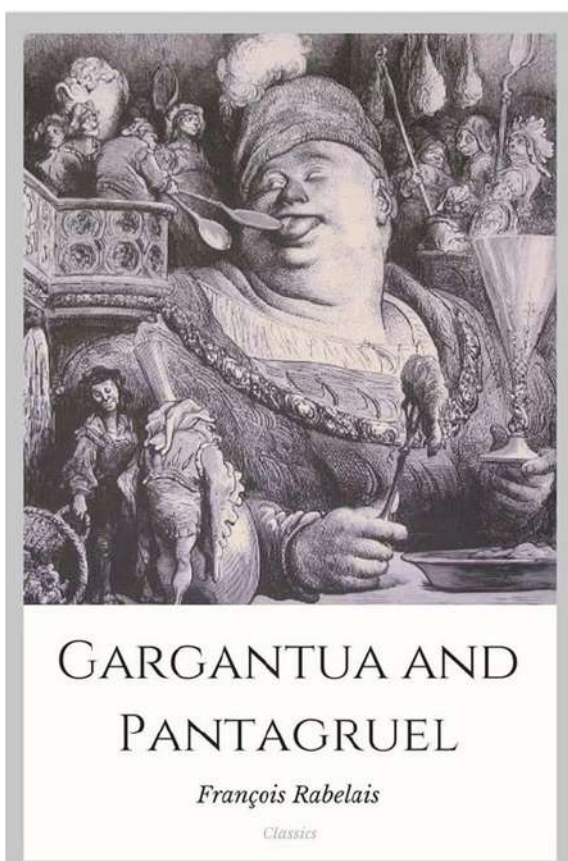
Мікс мистецтв: конструктор майбутнього

Якщо узагальнити досвід французької літератури, то варто вести мову про вихід за межі - постійно. Знаки одного мистецтва міксуються з іншим: література з живописом, музикою, кінематографом, інтернетом тощо. Відкидання зразків для наслідування не означає "з чистої сторінки", ніби раніше нічого не було. Так розумієш, що сміливість діяти, шукати свою мову вираження не є свавіллям та нахабністю, адже будується на знанні досвіду. Просто ставлення до нього не як

до п'єдесталу великого пам'ятника - а як до розсипаного конструктора, з якого легко будувати нове, чого душа потребує у пошуках того, що можна назвати істиною.

А тепер збери все це разом - і у тебе вийде щось унікальне. Так, і сміх, і почуття, і мовний бік утворюють візерунок, в якому існує внутрішня гармонія елементів, що запрошує у глибину смислів. Але для цього ти маєш принаймні захотіти дивитися уважно, не зупинятися на поверхні, вивчати досвід історії і культури, щоб складати своє лего без інструкції - твори нове для пізнання себе.

Тож література нам почерком французького стилю підказує: шукай дрібні деталі, смакуй фрази, смійся вітально - розумій це як дорогу пізнання почуттів. Це не просто стиль — це спосіб бачити світ. Чи готовий ти почути цю підказку?

Liko School, 2025